

בית מדרש

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

פרשת ואתחנן
י' אב תש"פ
שבת נחמו
מפטיירין: נחמו נחמו (ישעיה מ')

עלון מס' 262

העיר	כניסת השבת	צאת השבת	רבינו תם
ירושלים	19:21	20:11	21:05
תל אביב	19:19	20:09	21:02
חיפה	19:22	20:12	21:05
באר שבע	19:19	20:09	21:02

אין לקרוא בעלון בשעת התפילה

הרב המקדים: הרה"ג רבי אבירם הלוי שליט"א
אב"ד תל-אביב

שיעורו השבועי
של מרן הראש"ל הרה"ר לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

כותב השיעור: הרב דביר פריץ שליט"א
עורך השיעור: הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
רב העיר נשר | וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

הלכות והנהגות לימי בין הזמנים

לימוד הלכות כיבוד אב ואם לקראת בין הזמנים. זמן קריאת שמע ותפלה מעיקר הדין, ולמצוה מן המובחר. הנהגת ההורים עם ילדיהם וההשגחה עליהם בימי בין הזמנים. לימוד תורה גם בטיוולים. ברכת הים הגדול. ביקור בגן החיות ובחו"ל

מלוקט מתוך שיעוריו של מרן הראש"ל במוצאי שבת ביזדים בשנים האחרונות

מעלת כיבוד אב ואם

א. במדרש רבה (דברים א, טו): אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא כיבד אדם את אבותיו כמו אני, ומצאתי שכיבד עשו לאביו יותר ממני, אני הייתי משמש את אבי בבגדים רגילים, וכשהייתי מכין אוכל לאבי והיו הבגדים מתלכלכים, לא החלפתי אותם, אבל עשו לא היה עושה כן, אלא אותם בגדים שהיה לובש ומשמש בהן את אביו הם מעולים ויפים. וכתוב שם במדרש, שכאשר באו ישראל לעשות מלחמה עם עשו, הראהו הקדוש ברוך הוא למשה את ההחברות שהאבות קבורים בו במערת המכפלה, ואמר לו: לא תוכלו עליו, עד עכשיו הוא מגיע לו שכר הכיבוד שכיבד את אלו שקבורים בהר הזה. מכאן נלמד כמה חשובה היא מצוות כיבוד אב ואם, וכמו שנאמר "כבד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך". יש כאלה שמסתכסכים עם הוריהם ומזלזלים בהם, ולפעמים באים אלי אנשים להתלונן על כך, ואומר לי האבא: תראה כמה הבן שלי רב אתי, הוא "ברוגז" ולא מדבר אתי. אפילו אם אביו רשע צריך לכבד אותו, אפילו הוא אוכל חזיר ומצביע יש עתיד... כל אחד צריך להתחזק בזה לכבד את הוריו בכל כחו.

דורשים בהלכות כיבוד הורים בבין הזמנים

ב. מספרים על החתם סופר שבהיותו בחור צעיר, כאשר היה מגיע לבית, היה לומד תחילה הלכות כיבוד אב ואם ביורה דעה סימן רמ, ורק אז נוסע לבית. וכך צריך לנהוג כל בחור ישיבה לפני ימי "בין הזמנים", ללמוד כל הלכות כיבוד הורים, כמו "שואלים ודורשים בהלכות החג".

ימין מקרבת

ג. גם ההורים צריכים לדעת איך לדבר עם ילדיהם, ולא להתעקש אתם על כל דבר, כגון בחור ישיבה בבין הזמנים

השבוע זכות עלון
"בית מרן" מוקדש לו:
לעילוי נשמת
שולה (סועד) בת בושרה
לכל המעוניין שירות עלון 'בית מרן' יוקדש זמנו לתפילה ולרמאות שלימה או להבדיל לעילוי נשמת
חייגו: *5290

קו הליכות 'בית מרן'
עם מייטב השלוחות
שאלות בהלכה, שיעורי תורה,
שלוחות מרתקות לנשים
ושלוחות מיוחדות לילדים
התקשרו: *5293

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1 **השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5 **פרשת ואתחנן**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 **בעקבות רבותינו**
המקובל הצדיק רבי חיים פלאגי זיע"א
 - עמ' 6 **מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 **אקטואליה בהלכה**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 **לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי יעקב לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7 **חינוך ילדים**
הרה"ג הרב אבנר קוואס שליט"א
 - עמ' 8 **בחסדך בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

שישן עד שמונה בבוקר ואחר כך הולך להתפלל, ואביו כועס עליו, ואז הבן עונה לו בחוצפה. אביו צריך להבין אותו ולוותר לו, אבל בכל אופן לא מדברים ככה, גם כשרוצה להמשיך לישון ידבר בעדינות, זה קורה בעיקר אצל בחורים צעירים. לצערנו, בבין הזמנים יש תקריות עם ההורים על זה, באים אלי הורים וטוענים: הבן לא קם מוקדם, ואני צועק עליו, והוא לא שומע לי. קודם כל, אף פעם אל תצעק עליו, צריך לקרב אותו בנחת. היה אצלי בלשכה תלמיד חכם אחד עם בנו, בחור ישיבה בן 18, והוא טוען לי ליד הבן שלו שהוא חלש בלימודים, בייש אותו. אמרתי לו: לא נכון, אני דוקא שמעתי עליו שהוא חזק מאוד, יש לו הבנה טובה. באמת לא שמעתי, אבל אמרתי ככה מפני השלום... כשהבן יצא, אמרתי לאבא: אל תאמר כך, 'תרים' אותו, תלמד מהאשכנזים שהם יודעים 'להרים', כל אחד אומר על הבן שלו: "הבן שלי חזק". ואם הבן קם כאשר עדיין לא עבר זמן קריאת שמע לפי הגר"א, אל תעיר לו. כאשר יודעים את ההלכה בענין סוף זמן קריאת שמע, לא יגיעו לידי מריבה חס ושלום, וכדלהלן.

זמן קריאת שמע של שחרית

ד. שנינו במשנה מסכת ברכות (ט): מאימתי קוראים את שמע בשחרית, לדעת תנא קמא משיכיר בין תכלת ללבן, וגומרה עד הנץ החמה, רבי יהושע אומר עד שלש שעות, שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך לא הפסיד, כאדם הקורא בתורה. כלומר מצוות קריאת שמע בלילה וביום "בשכבך ובקומך" יש לה סמן מוגבל, זמן קריאת שמע של שחרית היא עד שלש שעות מתחילת היום, ואם קורא אחר כך, הפסיד מצוות קריאת שמע, והרי הוא כקורא בתורה. והלכה כרבי יהושע, שנמשך זמנה עד שלש שעות.

תפלת ותיקין

ה. בירושלמי (פ"ק דברכות ה"ב) משמע שהלכה כרבי יהושע

אנשים הנמצאים בבידוד או מכל סיבה שהיא שלא יכולים להתפלל במניין ניתן להתחבר למניין בקו הליכות בית מרן - פרטים בעמוד 7

דוקא בשוכה, כשהיה אנוס ולא קרא קריאת שמע בנץ החמה, יכול לקרוא עד שלש שעות, אבל לכתחילה יזרו את עצמו לקרוא קריאת שמע בזמנה, סמוך לנץ החמה. ויש לזה ראייה מהמשנה במסכת ברכות (כב:): ירד לטבול, אם יכול לעלות ולהתכסות ולקרוא עד שלא תנץ החמה, יעלה ויתכסה ויקרא, ואם לאו יתכסה במים ויקרא. כלומר, שהיה במים סמוך להנץ החמה והגיע זמן קריאת שמע, אם יכול לעלות ולקרוא קריאת שמע בזמנה, יעלה ויקרא, ואם אין שם מדרגות שיוכל לצאת מיד, ועד שיעלה יעבור הנץ החמה, יקרא במים, לא מדובר במים צלולים כמו במקוואות שלנו שיש שם רצפת שיש, אלא יש שם עפר ועם רגליו יכול ללכלך את כל המים, ואז ערותו מכוסה, או שיתכסה בגופו בזרועותיו, וכך הוא מפסיק בין לבו לערוה. ומהמשנה הזו מוכיחים שלכתחילה צריך להקפיד לקרוא קריאת שמע סמוך להנץ החמה, ורק בדיעבד יקרא עד שלש שעות. ולכאורה יש לדקדק כן גם ממה שכתב הרמב"ם (פ"א מהלכות קריאת שמע ה"א): ואי זה הוא זמנה ביום, מצותה שיתחיל לקרות קודם הנץ החמה, כדי שיגמור לקרות ולברך ברכה אחרונה עם הנץ החמה, ואם אחר וקרא קריאת שמע אחר שתעלה השמש יצא ידי חובתו, שעונתה עד סוף שלש שעות ביום למי שעבר ואיחר. ומשמע שהקורא קריאת שמע אחר הנץ החמה, יצא רק בדיעבד. אבל מדברי רש"י במסכת ברכות (ט: ד"ה ותיקון) משמע שהמצוה לקרוא קריאת שמע סמוך להנץ, זהו רק ממדת חסידות, כי שם בגמרא אמר אביי, לקריאת שמע כותיקין, דאמר רבי יוחנן ותיקין היו גומרים אותה עם הנץ החמה. תניא נמי הכי ותיקין היו גומרים אותה עם הנץ החמה, כדי שיסמוך גאולה לתפלה ונמצא מתפלל ביום. אמר רבי זירא מאי קראה, ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים. ופירש רש"י: ותיקין, אנשים ענונים ומחבבים מצוה. ומשמע שמי שהוא עניו וחסיד ומחבב את המצוות צריך לקרוא קריאת שמע כותיקין, אבל כל העולם קוראים אחר הנץ החמה עד שלש שעות. וכן פסק מרן השלחן ערוך (סימן נח סעיף א) כדעת רש"י, שהקריאה כותיקין היא למצוה מן המובחר, ולא מעיקר הדין, ודלא כהרמב"ם, כי רוב הראשונים סוברים כדעת רש"י, וגם דעת הרמב"ם לא ברורה לגמרי, כי הרמב"ם בשו"ת פאר הדור (סימן סד) כתב: "מן הראוי" שהיחיד והצבור יקראו קריאת שמע עם הנץ החמה. ומשמע שאינו מעיקר הדין, אלא למצוה מן המובחר, ולכן מרן פסק כדעת רש"י.

שעות זמניות

ו. שלש שעות אלו מונים אותן בשעות זמניות, כלומר מחלקים את היום לשתיים עשרה שעות, בקיץ היום ארוך והשעה יכולה להיות שבעים דקות, ובחורף שהיום קצר השעה יכולה להיות חמשים דקות. כך כתב הרמב"ם בפירוש המשניות (פ"ק דברכות משנה ב), שכל השעות שזכרו במשנה הן שעות זמניות, וכן כתב עוד הרמב"ם בשו"ת פאר הדור (סימן מד). ואמנם בתוספות הרא"ש (ברכות ג.) חולק וסובר שמשערים בשעות שוות, דהיינו כל שעה ששים דקות, וכן סוברים עוד מהראשונים. אבל להלכה אנו נוטקים כדעת הרמב"ם, שמחשבים בשעות זמניות, וכמו שכתב מרן הבית יוסף (סימן נח).

מעלות השחר או מהזריחה

ז. יש מחלוקת איך לחשב את השעות הללו, אם מהזריחה עד השקיעה, או מעלות

1 יש שרצו להביא ראייה מכאן לדין כיסוי הראש בשעה שמברך, כגון שנמצא בחוף הים, כשהוא מחוץ למים ראו שיהיה בצניעות ועם כיפה, אבל כשהוא בתוך המים ודאי שלא צריך לשים כיפה, זה חסיד שוטה, "חניוק"... כי הוא מקום של מרחץ, והנה הביאו לו קרטיב, או גלידה, ורוצה לברך שהכל, אבל אין לו כיפה, לא מועיל שיכסה את ראשו בכף ידו כי הכל אותו גוף, כך כתב תרומת הדשן (סימן ז), וכתב מרן הבית יוסף (סימן טא) שמשמע מדבריו שאם חבירו יניח את ידו על ראשו זה מועיל לכיסוי, יעשה לו מי שבידו... כי חבירו זהו גוף אחר, וכך פסק בשלחן ערוך (שם סעיף ד). ואחר כך יכול להמשיך לאכול בלי כיפה, חבירו לא צריך להמשיך וללכת אתו כשידו על ראשו, ובים אין צורך להפסיק עם זרועותיו בין לבו לערוה, כיון שהוא לבוש בבגד ים שמפסיק. ויש שרצו להביא ראייה מדין הפסק בין לבו לערוה על ידי זרועותיו, שאם מניח את זרועו על ראשו נחשב לו כיסוי ויכול לברך, ודוקא בכף ידו לא מועיל. אבל זה לא נכון, שהרי כמה אחרונים (ע"י משנה ברורה ס"י צא סק"י) כתבו שימושך את השרול על ראשו, ומשמע שזרועו לא מועיל לכיסוי, ואין ראייה מהדין שלנו, כי זרועו יכולה להיות הפסק, אבל לא כיסוי, וכמו שכתב הבית יוסף (סימן עד).

המהרש"ל (בתשובה סימן עב) חולק לגמרי על התרומת הדשן ומרן, וסובר שמועיל לכסות את ראשו בידו ולברך, ולפי דבריו כל שכן זרועו מועיל. אבל המגן אברהם (סימן צא סק"ד) דחה את דבריו. וכך דעת שאר האחרונים, האליה רבה (סק"ה), והגר"ז (אות ד), והח"י אדם (כלל א אות ט) והבאר היטב (סק"ד), והבן איש חי (פרשת וישלח אות ד), והמשנה ברורה (סק"י), וכפ"י החיים (סק"ב), כולם הסכימו לדעת מרן שכיסוי ביד לא מועיל.

אנתנו לא יכולים לחלוק על הראשונים, המהרש"ל היה לפני כארבע מאות וחמשים שנה, בדורו של מרן הבית יוסף, והיה רגיל לחלוק על הראשונים. הרב פעלים בהקדמתו לחלק א' כתב, שמהרש"ל (בתשובה סימן צח) פגע בכבוד רשב"י, התחיל לחלוק על ראשונים ואחר כך פגע ברשב"י, היה חריפא סכנייה, והרשה לעצמו לחלוק על הראשונים. אבל כבר כתב מרן הבית יוסף בהקדמתו לבית יוסף: "קצר מצע שלכינו מהבין דברי הראשונים, כל שכן להתחכם עליהם ולהכריע ביניהם". אמנם החוות יאיר סובר שמותר לחלוק על הראשונים, אבל כל האחרונים לא הסכימו לזה, ובספר עין יצחק ח"א (עמ' תעו והלאה) הבאנו עשרות פוסקים שכתבו שאין לאחרונים לחלוק על הראשונים, וגם אם נראה שיש גמרא נגד דבריהם, אין לחלוק עליהם.

השחר עד צאת הכוכבים. אם נאמר שמשערים מעלות השחר, כל שעה היא יותר ארוכה, אבל מתחילים למנות את השעות יותר מוקדם, וסוף זמן קריאת שמע הוא יותר מוקדם. בדרך כלל כל מצוות היום מתחילות מנץ החמה, ואם נחשב לפי הנץ יכול לישון עוד קצת. אמנם המגן אברהם (סי' נח סק"א) החמיר בזה למנות מעלות השחר, סוף זמן קריאת שמע שלש שעות מעלות השחר, וכן סוף זמן ברכות קריאת שמע ארבע שעות מעלות השחר. אבל מעיקר הדין הלכה כדעת הלבוש (סימן רג סעיף א וסי' רסו ס"א) שמחשבים זמנים אלו מהזריחה עד השקיעה, ואחריו החזיק התוספות יום טוב (במעדני יום טוב פ"א דברכות סימן י אות ט), כיון שכך מבואר בסידור רב סעדיה גאון (סוף עמ' יב) שכתב בזה הלשון: וזמן הבוקר שבו חייבים בקריאה ובתפלה "מהזריחת השמש עד סוף שעה רביעית של היום". וכן מוכח מדברי הרמב"ם (פירוש המשניות פ"א דפסחים, ובשו"ת פאר הדור ס"י מד), וכמו שכתב רבי חיים דרוק (באורות חיים עמ' שכ, ובקובץ נועם ח"ט עמ' רלה). וכן מבואר בשלטי הגבורים (פ"ד דברכות אות ד).

לכתחילה טוב להחמיר

ח. יש ראשי ישיבות שתמיד צועקים על כך בשיעורים ובשיחות, שצריך לקרוא קריאת שמע לפי זמן המגן אברהם, שכן פסקו החיד"א (בשו"ת חיים שאל ח"ב סי' לח אות ע) והבן איש חי (בשו"ת רב פעלים ח"ב ס"ס ב). אבל אפשר לומר שאילו המגן אברהם ודעימיה היו רואים את דברי רב סעדיה גאון וסיעתו, לא היו חולקים עליהם. וכן דעת הגאון מוילנא (סימן נט סעיף ב), והגר"ז בשלחן ערוך שלו (סימן תמג סעיף ד) ובסידורו, והחזון איש (או"ח סימן יג אות ג). לא באנו חס ושלום לזלזל בזמן קריאת שמע, ואכן בדברים דאורייתא כמו סוף זמן קריאת שמע, אנו מחמירים לכתחילה למנות מעלות השחר, וכן לענין סוף זמן אכילת וביעור חמץ, משום חומרא דחמץ, שכן דעת התרומת הדשן (סימן א), והאליה רבה (סי' נח סק"ב), ורבינו חיים אבולעפייא (בספר מקראי קודש דקנ"ח ע"ב), ומהר"י עייאש במטה יהודה (סי' תמג ס"א בהגה), אבל לגבי סוף זמן קריאת שמע שהוא מדרבנן, אפשר להקל ולמנות ארבע שעות מהזריחה. ובפרט בשבת שנוהגים להתפלל יותר מאוחר, ולפעמים השליח צבור מסלסל במנגינות יפות, לא צריך לזרוז אותו, ויכולים לסמוך על מה שמספיקים לקרוא קריאת שמע בברכותיה לפי דעת הגר"א. ורבי חיים מבריסק אמר, שבמשך שנים החמיר כדעת המגן אברהם, עד שיום אחד ישב על הסוגיא היטב והגיע למסקנא שבחיים החמיר, ואפשר לשער את הזמן מהזריחה (הובא בשו"ת תשובות והנהגות ח"א סי' נו).

תלמיד חכם יכול להקל

ט. לפיכך תלמיד חכם ששקוד על תלמודו בלילות, יכול להקל גם בענין קריאת שמע כדעת הגר"א והגר"ז, כמו דיינים שיושבים בלילה על תיק מסובך, לא איברי סיהרא אלא לגירסא (יעיבין סה), דיין לא צריך לתפוח כולל בוקר או כולל ערב, הוא צריך לשבת ולכתוב תשובות, כמו שמרן זצ"ל היה עושה בלילות, ואם יקום בנץ החמה אחר כך יהיה עייף בבית הדין, הדיין צריך להיות עירני, שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק, וזה חמור מאוד, ולעולם יראה דיין עצמו כאילו חרב מונחת לו בין ירכותיו, וגיהנם פתוחה לו מתחתיו (סנהדרין ז).

מי שלא מתמיד יתפלל בנץ

י. באחד הביקורים של מרן זצ"ל אצל רבי עזרא עטיה, לפני ששים שנה, רבי עזרא שאל את הרב: אני לא יכול לישון בלילה, כל הלילה חושב בלימוד, עד שמגיע הנץ החמה, ואין לי בית כנסת קרוב אלי שמתפללים בו נץ, האם אני יכול להתפלל יחיד בנץ החמה, או שעדיף להמתין עד השעה שבע להתפלל בצבור. מרן אמר לו כלל, אם יכול לכיון פירוש המילים מתחילת התפלה ועד סופה, עדיף שיתפלל בנץ ביחיד, אבל אם הוא לא מצליח לכיון, רוב התפלה הוא חושב על הלימוד, כמו ר' מתנא שאמר אני מחזיק טיבולת לראשי, שכאשר אני מגיע למודים הוא משתחוה מעצמו, באופן אוטומאטי (ירושלמי פ"ב דברכות סוף ה"ד), עדיף שיתפלל בשעה שבע או בשמונה, כי המתפלל יחיד צריך שיכוין בכל לבו, ואין תפלתו של אדם נשמעת אלא אם כן משים נפשו בכפו, שנאמר נשא לבבנו אל כפים אל אל בשמים (תענית ה.), מה שאין כן תפלה בצבור, אין הקדוש ברוך הוא מואס בתפלתם של רבים, שנאמר הן אל כביר ולא ימאס (ברכות ה.). ומזה למדתי, שמי שאינו מתמיד, צריך להתפלל בנץ החמה.

בחורי ישיבה

יא. בחורי ישיבה בלאו הכי מחוייבים לסדרי הישיבה, ולא יתפללו בנץ, או בשעה אחרת, אלא במנין של הישיבה, אבל בבין הזמנים יכולים ללמוד עד מאוחר, אף על פי שמפני זה הם קוראים קריאת שמע עד שלש שעות מהזריחה. סיפרתי פעם, בשנת

העלון לעילוי נשמת רחל בת בנייה מועק. ולהבדיל להצלחתם של: ברק בן תרצה - פרנסה בשפע, דינה בת תמר - רפואת הנפש והגוף, ספיר סמדר בת ציונה - פרנסה בשפע, ציונה בת זוהרה - רפואה שלמה, מרים שרה בת מתי-לדה - בשורות טובות, אביה אברהם בן לאה - רפואה שלמה, אופק דינאל בן ברויה - יראת שמים, איבון בת ניקול אסתר - בריאות איתנה.

תשנ"ג היה אצלי בשיבה בחור שהיה שקדן, היה כותב הרבה, ועכשיו כבר חיבר כמה ספרים, כשהייתי מגיע בבוקר לשיבה לא מצאתי אותו, בודאי שהוא לא ישן, הוא בחור טוב, קראתי לו, אמר לי שהוא לומד בלילות, ובבוקר הוא מתפלל בנץ החמה בבית הכנסת "אליהו הנביא" על יד השיבה, ואחר כך עולה לישון, ומגיע לסדר ראשון בשעה תשע וחצי. אז השיבה היתה חדשה עם מעט בחורים, לא מאתים בחורים כמו היום, וצריך לחזק את התפילות בשיבה, אבל מצד שני הוא לא רוצה להפסיד את המעלה של תפילה בנץ, שלא ניוזק כל אותו היום (ברכות ט:). בזמנו מרן זצ"ל היה מגיע כל שבוע למסור שיעור בשיבה, וכשמרן עלה במדרגות סיפרתי לו שבחור פלוני עושה כל לילה משמור, והוא בחור טוב, מרן אמר לי: כן, אני מכיר אותו, אני אדבר על זה. ומיד כשמרן ישב במקומו אמר לבחורים: לא תתפללו בנץ, אפילו אם אתם כבר ערים, כדי לחזק את התפילות בשיבה. רואים את ההנהגה של מרן, איך היה היחס שלו לעולם הישיבות, שצריך לשמוע לראש הישיבה ולמשיגה ולהתפלל תפילה ישיבתית.

אבות על בנים

יב. אב שאומר לבנו לקום מוקדם בבין הזמנים ולקרוא קריאת שמע לפי זמן מגן אברהם, אבל הוא רוצה להתפלל יותר מאוחר בבין הזמנים, מעיקר הדין הבן לא חייב לשמוע לאביו בדבר כזה שאין נגיעה לאבא. וכן לאידך גיסא אם הבן ער בלילה עושה משמור, ורואה שאביו ישן בזמן קריאת שמע של המגן אברהם, לא יעיר אותו, לא דרך ארץ שהבן יעיר את אביו ויאמר לו "קום אבי", אלא אם כן אביו מקפיד תמיד לקרוא לפי זמן קריאת שמע, והבן יודע שהוא ישמח שהעיר אותו, אבל אם אביו תלמיד חכם ולומד עד שעה מאוחרת ומידי פעם סומך על שיטת הגר"א, לא יעיר אותו, אביו יקום אחר כך ויקרא קריאת שמע כשיטת הגר"א.

זהירות מסכנה

יג. צריכים להשגיח על הבחורים בימי בין הזמנים שלא ילכו לחופים לא מסודרים, כי עלול לטבוע חס ושולם. אדם מגדל את בנו ורוצה לחתן אותו ולשמוח בו, והנה שומעים אסונות בר מינון, ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". לא כל מקום שיש שם מים, צריכים לקפוץ לשם. כמה החיים יקרים שאפשר לקיים בהם מצוות ולעסוק בתורה, אחר כך "במתים חפשי", "היום לעשותם" ולא מחר לעשותם. כל רגע שאדם חי מקיים מצוה כשהוא לבוש בטלית קטן, וכפי שמספרים על הגר"א מוילנא, שלפני פטירתו בכה על כך שבחיים בכמה פרוטות אדם יכול לקיים מצות ציצית בכל רגע, אבל לאחר שימות כמה שישלם לא יוכל לקיים עוד מצוות. אלא אם כן אדם השאיר ספרים בעולם הזה, לא ספרי פלפולים שמונחים בארון, אלא ספרים טובים שילמדו בהם, לא כל אחד זוכה לכך, אבל מי שזוכה אשריו ששפתותיו דובבות בקבר.

בחורי הישיבות עליהם גאווותנו

יד. בני התורה אשר עליהם גאווותנו, צריכים להשגיח עליהם בצעירותם, כי מהם יצאו בעתיד מורי הוראות בישראל. ולכן בחורי הישיבות ישתדלו שלא להסתובב במקומות של החילוניים, הרי הם לא מבינים את ערך התורה, והם באים בטענות: החיילים שלנו מוסרים את נפשם, ואלו מסתובבים. ולכן יזהרו שלא לעשות חילול ה' בבין הזמנים. לאחר מלחמת יום הכפורים הרב שך נתן שיחה אחרי שמחת תורה ואמר: לא יתכן שאנחנו נסתובב ברחובות, והחיילים שלנו נהרגים בחזית, ושמועו לו וחזרו לשיבות. אז לא היו ישיבות בין הזמנים, היום שיש ישיבות אלו ונותנים לבחורים כסף או ספרים, מצוה לעודד אותם. ומאידיך, צריכים להסביר לצבור הרחב את ערך לומדי התורה, אינני יודע אם יקבלו, כמה פעמים אני מדבר עם שרים וראשי ערים, ולא תמיד הם מקבלים, אבל מחובתנו להסביר להם.

מה לומדים בטיול של בין הזמנים

טו. בספר קול אליהו (חיו"ד סי' יז) כתב דבר פלא, שלא מצא נפקא מינה אם ספק דאורייתא לחומרא מהתורה או מדרבנן, כי בכל מקרה צריך להחמיר. וכך העתיקו הזבחי צדק (סימן קי' כללי סי' אות כז) והכפ החיים (סימן קי' כללי סי' אות א). לפני כעשרים שנה עשינו 'קעמפ' בשיבה, היינו הולכים בבין הזמנים כמה ימים לרמת הגולן, לומדים קצת ומטיילים קצת, רציתי להעסיק את הבחורים שהראש שלהם היה בלימוד, שלא יסתכלו בחלונות, יש שם פריצות... אמרתי להם: רבותי, כל אחד שיביא לי נפקא מינה אם ספק דאורייתא לחומרא מהתורה או מדרבנן, יקבל ממני עשרה שקלים,

2 מרן זצ"ל היה מחזיק את אז השיבה, בכל חודש היה מעביר לי תשעים אלף ₪ או מאה אלף ₪ להחזקת הישיבה, היום זה הרבה יותר, היה מעביר לי כסף מתורמים שונים, עד שנת תשנ"ט, אז אמר לי: די, יש לך עוד אחים... מהיום אתה תחזיק את הישיבה לבד.

זה היה אז הרבה כסף... הבחורים התחילו להעביר בראשם את הסוגיות בש"ס, בזמנו היו לנו בחורים שיושבים ולומדים וגומרים ש"ס, והיו מתחרים ביניהם, וכל נפקא מינה שאמרו לי רשמת אצלי, חלק דיברו שטויות, לא נורא... אבל חלק דיברו לענין. הגענו ל-43 נפקא מינה! כשהזרנו לירושלים באתי למרן שמח וטוב לב וסיפרתי לו: אבא, הלכנו במסלולים וכל הדרך הראש של הבחורים שקוע בלימוד, ומצאנו כך וכך נפקא מינה!... מסתכל עלי הרב: מה אתה מתלחב, אני בבחורותי מצאתי מאה נפקא מינה! אמרתי: אם כך "מתי יגיעו מעשי למעשה אבות" (תנא דבי אליהו רבא פרשה כג), אני גם צריך להגיע לזה, ובאמת בספר עין יצחק (ח"ב עמ' סח) הבאנו בדיוק מאה נפקא מינה! חיפשתי עוד נפקא מינה שיהיה מאה ואחד כמנין "מיכאל" ולא מצאתי... לכן אחר אלף המחילות מהגאון רבי אליהו ישראל, אם היה ראשון לא היינו פורכים דבריו, אבל האמת היא שיש כמה וכמה נפקא מינה אם ספק דאורייתא לחומרא מהתורה או מדרבנן. אולי הוא התכוין לומר שלא רואה נפקא מינה בהלכות המצוות.

ובלכתך בדרך

טז. כשנוסעים לדרך ארוכה, וכמו שמצוי בבין הזמנים, צריך לקחת איתו ספר לדרך - לא הנהג אלא אחד הנוסעים - שלא יהיה ביטול תורה, וכמו שמרן זצ"ל היה נוהג תמיד, בנסיעות היה לומד. אני זוכר כשמרן היה רב ראשי, הייתי בחור צעיר והייתי מצטרף בבין הזמנים להרבה נסיעות איתו, בהלוח היה לומד, כשהגענו שמענו ממנו שיעורים, ובחזור בשעת לילה מאוחרת היה מספר לנו סיפורים על חכמי ישיבת פורת יוסף ועל כל גדולי הדור הקודם. פעם נסענו לחיפה, ואז עוד לא היה כביש 6 והנסיעה ארכה זמן רב, מרן נתן לי גמרא מסכת כתובות ואמר: תקרא בקול רם, והתחלתי לקרוא, גמרא רש"י ותוספות, לא היה צריך לפרש - הרב יודע הכל, והגענו עד דף ח ע"ב, לפעמים באמצע הדרך היו 'בורות שיחין ומערות' בכביש ולא הייתי קורא מדוייק, ומרן היה מתקן אותי בעל פה! היה אומר: עד כאן הקושיא, מכאן התיירון... בחושך היה לו ברכב מנורה והיה לומד לאורה. פעם נסע לעצרת ביד אליהו, ואמרתי לו שאני רוצה להצטרף אליו לנסיעה כדי להתייעץ איתו בדרך על כמה מענייני הנהגת הישיבה, הייתי מתייעץ איתו הרבה, כשעלינו לרכב הביא איתו ירחון 'מוריה' ואמר לי: יש כאן תשובה יפה שאני רוצה לעבור עליה, כשאתם אדבר איתך, אני מחכה ומחכה והרב לא מסיים, עד שהגענו לתל אביב. אמרתי לו: אבא, באתי במיוחד כדי להתייעץ איתך! אמר: נדבר בחזור, טוב, אבל גם בחזור הרב המשיך ללמוד עד שהגענו הביתה...

ברכת הים התיכון

יז. הרואה את הים התיכון, בילקוט יוסף ברכות (עמ' תרכד) כתבנו שלא מברכים ברכת הים הגדול, אלא ברכת עושה מעשה בראשית, כדין הרואה את ים הכנרת. למרות שמרן השלחן ערוך (סימן רכח סעיף א) פסק שמברכים על ים התיכון ברכת עושה את הים הגדול. והסתמכנו על דברי הרא"ש (כלל ד סימן ד) שים האוקיינוס הוא הים הגדול, ולא הים התיכון. וכן מבואר בדברי רבינו עובדיה מברטנורא והתוספות יום טוב (ברכות פ"ט משנה ב), וכן פסקו הפרישה (סימן רכח סק"ג) והמגן אברהם (סי' א) והמשנה ברורה (סק"ב). ובשנת תשנ"א כשראיתי את הפוסקים הללו, אמרתי בליבי ספק ברכות להקל גם נגד מרן השלחן ערוך. אולם לאחר שנים, מרן זצ"ל בחזון עובדיה ברכות (עמ' תסז) כתב בזה, והביא ראיות לחזק את דעת מרן לברך ברכת הים הגדול על הים התיכון. מרן זצ"ל היה לו כח בשנותיו האחרונות להכריע גם בהלכות ברכות, אבל לי אין רוח הקודש לנבא מה יפסוק מרן בעוד שנים רבות. ובודאי שלאחר שמרן זצ"ל הכריע לברך, אנתנו נברך, וכך עשינו מעשה כשהזדמן לנו לעבור ליד ים התיכון, בירכנו ברכת הים הגדול.

אסור לטייל באילת ובחול

יח. מאחר שאילת דינה כחול, דנים הפוסקים אם מותר לצאת לאילת לטיול, כי בגמ' עבודה זרה (ג). אמרו, שאין יוצאים מארץ ישראל לחוץ לארץ אלא ללמוד תורה ולישא אשה. וכן מותר לצאת לחול לצורך פרנסה. אבל לצורך טיול אסור לצאת לחול.

לצאת לחול לראות בפלאי הבריאה

יט. כאמור, אין לצאת לחול לטיול. אלא שראיתי בשו"ת שבט הלוי ח"ה (סי' קעג) חידוש גדול, הוא גם כותב שאילת דינה כחול, וגם אופירה (ישוב ליד אילת) דינה כחול, אך לענין לצאת לשם לצורך טיול, יש לומר שעיקר האיסור הוא דוקא כשיצא לדור בחול, וכמו שאמרו כל הדר בחול דומה כמי שאין לו אלוה, אבל כאן נוסע על דעת

לחזור. ואמנם דוד המלך אמר (שמואל א' פרק כו, יט) "כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים", ומפסוק זה למדנו שהדר בחו"ל דומה כמי שאין לו אלוה (כתובת קי); והלא דוד היה שם שנה אחת בלבד, אך דוד חשב שלא יחזור, ואילו ידע שיחזור לא היה אומר כך. וכן משמע מהרמב"ם (פ"ה מהל' מלכים ה"ב) שעיקר האיסור בדר שם, אבל אם יוצא לצורך מסויים ודעתו לחזור מותר. ואמנם לצאת לטיול אינו נחשב צורך, אך כותב הרב שבט הלוי, אם יוצא לראות בפלאי הטבע, כגון שהולך לראות מפלי הניאגארה, או שנוסע לעיר וונציה לראות איך בתים שוקעים ביס', באופן כזה יש לומר שהוא קצת מצוה לראות פלאי הטבע ומותר לדעתו.

ביקור בגן החיות

כ. בספר ערוגת הבושם (האו"ח ס' לט), מגדולי רבני הונגריה, אוסר ללכת לגן החיות, משום "אל תפנו אל האילים", אל תפנו אל מדעתכם (שבת קמט.). אך ביביע אומר (ח"ד האו"ח ס' כ) כותב להתיר לבקר בגן החיות, כיון שאדרבה, בזה רואה את פלאי בריאתו של ה' יתברך, ואינו מפנה אל מדעתו ח"ו. וכן נהגו גדולי עולם, וכמו שמעיד בספר לקט יושר על רבו בעל תרומת הדשן, שהלך במיוחד לראות שני אריות. וכן מרן החיד"א במדבר קדמות (מערכת באות כב) ובספרו מעגל טוב (עמ' יט) מספר שהגיע ללונדון בתור שלוחא דרבנן, והלך לבקר בגן החיות וראה נשר בן מאה שנה ועוד חיות יפות.

תוכי מדבר

כא. הייתי בעיר אלעד שבת אחת, והיה שם בבית תוכי מדבר, ולפתע אני שומע: אומרת הגמון'א, אמר רבי יהודה וכו', התפלאתי, מי מדבר? והנה זה התוכי... אני יוצא מהבית, הוא אומר לי שבת שלום. בעל הבית שם הוא שקדן, ולומד בבית, והתוכי שמע אותו לומד וחוזר אחריו. זה פלאי הבריאה.

ברכת משנה הבריות

כב. בילדותנו, מרן היה מבקש מאחינו הגדול רבי יעקב, לקחת את כל הילדים הקטנים בחול המועד לגן החיות, כשחזרנו שאל אותנו אם בירכנו על הקוף והפיל ברכת משנה הבריות, וכשלא בירכנו היה אומר לנו לחזור לשם ולברך. לדעת הטור (ס' רכה) אם עברו שלשים יום מברך טוב, ולהראב"ד והרא"ה מברך בפעם הראשונה בחיים בלבד. וכן הרואה כושי מברך משנה הבריות, אבל דוקא כושי שנולד מהורים לבנים, זה דבר משונה, אבל כושי בן כושים אינו משונה. לכאורה צריך לומר ספק ברכות להקל ולא לברך אלא בפעם הראשונה. ואולי מפני שהיינו קטנים אמר לנו מרן לברך בכל פעם. מי שמברך כל שלשים יום יש לו על מה לסמוך, אך יותר טוב שיהרהר שם ומלכות בלבד, כי לדעת הרמב"ם (פ"א מהלכות ברכות הלכה ז) והסמ"ג (עשין כז) הרהור כדבור דמי.

3 כבר רש"י (ישעיה מב, י) - לפני כ-900 שנה - כותב שונציה שקועה במים. והאחרונים דנים איך ילך לבית הכנסת בשבת, אם מותר בסירה, כי אין שטין בשבת. ובאמת קשה לקיים שם חיים יהודיים, אך יש למעלה את העיר החדשה שאינה יושבת על מים, ויש בה קהילה יהודית.

אלא שאנחנו פוסקים להלכה שהרהור לאו כדבור דמי, אך לכל הדעות אין איסור לא תשא בהרהור, וכמו שכותב הבן איש חי כמה פעמים (עי' פרשת וישב אות ו, יב, פרשת אחר-קדושים אות יג, פרשת נשא אות ה, ו, פרשת בלק אות ז, פרשת מטות אות יד, פרשת מסעי אות ז, פרשת ואתחנן אות ט, פרשת עקב אות יב, פרשת ראה אות טו) בספק ברכות שיהרהר הברכה בלבד.

ביקור בקברי צדיקים

כג. מרן זצ"ל בשו"ת יחוה דעת ח"ה (סי' נו) כותב, שמוותר לצאת לחו"ל לבקר בקברי צדיקים על דעת לחזור לארץ, כיון שיש בזה צורך מצוה אין איסור לצאת לחו"ל. ולכן אם כבר נוסע לחו"ל יבדוק היכן יש קבר של צדיק וילך לשם. למשל באמריקה יש במנוורו ציון של רבי יואל מסטמאר זצ"ל, שהיה גאון גדול, וכולם העריכו אותו. או יוכה שם אנשים בשיעור תורה, ונמצא שיצא לצורך לימוד תורה. לא צריך לצאת לקברי צדיקים בחו"ל, אבל מותר. מרן זצ"ל עצמו לא היה הולך לקברי צדיקים משום ביטול תורה. פעם ראשונה שהוא ראה את מירון זה היה בגיל 42 שנה, בעקבות ר' משה חי שרבאני שראה בחלום את בעל הכף החיים שאמר לו לקחת את מרן למירון, לסיום מסכת שרבי ישבת פורת יוסף עורכים שם, והוא הגיע למרן וסיפר לו על החלום, והבטיח לו שיביא עבורו מונית שתסיע אותו מהבית עד הציון של רשב"י, והגר"י צדקה וחכם בן ציון אבא שאול ידברו עמו דברי תורה כל הדרך, ואז מרן הסכים. וכן כאשר מרן היה חולה בעיניו, וכמעט לא היה רואה בהם כלל, שכר חדר בצפת, וכל יום היה הולך לציונו של מרן רבינו יוסף קארו, והיה בוכה שם עד שהתרפא. אבל סתם בן תורה שהולך לקברי צדיקים, כמו אלה שנוסעים למירון בל"ג לעומר וחושבים שזו חובת היום, צריכים לדעת שרבי שמעון בר יוחאי היה מעדיף שילמדו דף גמרא באותו זמן. לאחרונה נעשה ביטול תורה בכללים בל"ג לעומר, כולם נוסעים למירון כאילו זו חובה גמורה, אבל זה ביטול תורה. בספר מסעות ירושלים (מאמר סדר יום שני אות ח בהערה) מביא שהגאון ממונקאטש תקף את הספרדים בצורה מאוד חריפה, שאינם באים לציון הצדיק ביום ההילולא, מפני שכאלו אינם מעריכים את הצדיק. ורבי מאיר ועקנין בספר ויאמר מאיר (סי' י) השיב לו, שבודאי הספרדים מעריכים את הצדיקים ולומדים בספריהם, רק שלא נהגו לעלות לציון, שהרי אין זה חובת היום, לא מדאורייתא ולא מדרבנן. וזה ברור.

חופשה של הראשון לציון

כד. המיקל לצאת לחו"ל לראות בפלאי הבריאה כדעת השבט הלוי, יש לו על מי לסמוך, וגם מרן זצ"ל היה מעריך אותו ומכבד את דעתו. אך ביחוה דעת הנ"ל משמע שאין להקל בזה, לכן לכתחילה יש לחוש שלא לצאת לחו"ל אלא ללימוד תורה ולא לטיול. רק אמרנו כן בתור לימוד זכות על המקילים. יש אדמור"ים שיוצאים לחו"ל לנוח, כי בארץ יש להם הרבה צבור, ואין להם זמן לעסוק בתורה, אבל שם הם לומדים יותר, וכמו הראשון לציון רבי בן ציון עוזיאל שהלך לחופשה של שבועיים, ולמד שם את כל מסכת בבא בתרא, ואחר כך האדמור"ים חוזרים לארץ עם ישוב הדעת, וטוב שילכו גם לראות פלאי הבריאה שם.

שיעור זה יופיע בשלימותו, יחד עם כל שיעורי מרן הראשון לציון שליט"א בסדרת הספרים "השיעור השבועי" לפרטים: 077-2009-778

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהכנ"ס היזדים כל מוצש"ק. הרב המקדים בשעה 21:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 22:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" *5293 *שלווחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

לעילוי נשמת שולה (סועד) בת בושרה

לכל המעוניין להתברך מפי קודשו של מורינו ורבינו הראש"ל שליט"א בשידור חי בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילוי נשמת יקירכם חייגו: *5290

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של 'באן מורשת' 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm וב'קול חי' 92.8fm, 93.00fm

העלון להצלחתם של: שרית בת סול - ברכה והצלחה, דוד נתן בן אודליה - רפואה שלמה, אביעד שלמה בן עמנואל - הצלחה בכל, מרדכי בן שלמה - בריאות איתנה, טוביה בן אסתר - בריאות, יעלי בת גולדי - רפואת הנפש והרוח, חנה בת שרה - רפואה שלמה במהרה, ישראל אריה בן פערל - שמחת חיים.

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א

ראב"ד ירושלים וראש בד"ץ "אור שרגא"

פרשת ואתחנן

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" (ג.כג).

פירש רש"י: "בעת ההיא" - לאחר שכבשת ארץ סיחון ועוג, דמיתי שמא הותר הנדר.

ולכאורה קשה, הרי ארץ סיחון ועוג אינם חלק מארץ ישראל, ומדוע חשב שאם כבש אותם יוכל להכנס גם לארץ ישראל?

ופירש הרה"ק רבי יצחק מווארקי זצ"ל: חטאו של משה רבינו היה בזה שהכה את הסלע ולא דיבר אליו כמו שנצטווה, ולכן נגזר עליו שלא להכנס לארץ ישראל, כמו שאמר לו הקב"ה (להלן לב נא) "על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צין על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל", ופירש רש"י: גרמתם לי שלא אתקדש, אמרתי לכם (במדבר כ ח) "ודברתם אל הסלע", והם הכוהו והוצרכו להכותו פעמיים, ואילו דיברו עמו ונתן מימיו בלא הכאה היה מתקדש שם שמים, שהיו ישראל אומרים: ומה הסלע הזה שאינו לשכר ולא לפורענות, אם זכה אין לו מתן שכר ואם חטא אינו לוקה - כך מקיים מצות בוראו, אנו לא כל שכן.

ומדוע באמת הכה את הסלע ולא דיבר אליו כאשר ציוה ה'? ואפשר שכל כוונתו היתה לטובה, כיון שאם היה מדבר אל הסלע היה יכול להיות קטרוג על כלל ישראל, שהנה הסלע מקיים את מצות ה' בדיבור בלבד, ואילו ישראל חוטאים ואינם שבים בתשובה ומקיימים את מצות ה' עד שהקב"ה מכה אותם. לפיכך הכה את הסלע, ועוד הוצרך להכותו פעמיים, וכך לא ראו שהסלע מקיים את ציווי ה' בדיבור, אלא רק בהכאה. ובכל זאת, כיון שהקב"ה ציוה אותו לדבר אל הסלע ולא עשה כן, נגזר עליו שלא להכנס לארץ ישראל.

נמצא שמחשבתו של משה רבינו היתה טובה, ורק המעשה לא היה טוב. ואילו אצל עוג היה להיפך, הוא עשה מעשה טוב מתוך מחשבה רעה, כמו שנאמר (בראשית יד יג-יד) "ויבוא הפליט ויגד לאברם העברי וגו', וישמע אברם כי נשבה אחיו", ופירש רש"י: "הפליט" זה עוג שפלט מדור המבול, ובא לספר לאברהם שלוש נפל בשבי כדי שיצא להצילו, אבל כוונתו היתה לרעה, כי רצה שאברהם אבינו ימות במלחמה והוא ישא את שרה.

והנה כשיצא עוג להלחם בישראל חשש משה רבינו שמא תעמוד לו הזכות הזאת שסיפר לאברהם כי נשבה אחיו, אך הקב"ה אמר לו (במדבר כא לד) "אל תירא אותו כי בידך נתתי אותו ואת כל עמו ואת ארצו", ואכן הכה אותו משה

רבינו "ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו עד בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו" (שם פסוק לה). כיון שראה משה רבינו שזכותו של עוג לא עמדה לו, הבין שהעיקר הוא המחשבה ולא המעשה. ומעתה חשב משה בליבו אולי החטא שלו לא גדול כל כך, כיון שכוונתו היתה לטובה, וחטא רק במעשה ולא במחשבה.

וזהו "ואתחנן אל ה' בעת ההיא" - כשראה את המפלה הגדולה של עוג, חשב שהותר הנדר ויכול להכנס לארץ ישראל, כי בשמים קובעים לפי המחשבה ולא לפי המעשה. אך הקב"ה לא קיבל את תפילתו, כיון שבשמים דורשים גם את המחשבה וגם את המעשה.

"ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום" (ד ד).

אומרים המפרשים: אדם שרוצה להדבק בקב"ה צריך להתגבר בעבודת ה' ולהזהר מכל הפיתויים של יצר הרע, ומה העצה לזה? "חיים כולכם היום" - יחשוב שיש לו חיים רק היום, ואדם שיודע שיש לו רק יום אחד לחיות לא מעניין אותו שום דבר מענייני העולם, אין לו מה להשקיע כאן בעולם הזה, ואת כל כוחו ומרצו הוא משקיע בעבודת ה', ומי שעושה כן בכל יום יזכה להדבק בשכינה.

ניתן להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 052-7626077

המקובל האלקי
רבי יהודה פתיה זיע"א
 אלפים נושעו!! ידוע מעלת פדיון הנפש
 שבמחיה להסיר מבני אדם חולי, צרה ויגון, וטוב וראוי לעשות פדיון נפש

מתוך דברי קודשו של
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 בעניין חשיבות פדיון נפש

"והיא סגולה בדוקה ומנוסה
לרפואת החולים"

רבי אגודת "בית מור" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
 להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם **חייגו 5290***

בעקבות רבותינו הדליקנו

המקובל הצדיק רבי חיים פלאגי זיע"א

רבי חיים פלאגי נולד בשנת ה' תקמ"ח י"ז טבת, בעיר איזמיר שבטורקיה, לאביו רבי יעקב פלאגי, ולאמו מרת קאלי קאדי בת רבי רפאל יוסף חזן מחבר ספר חקרי לב, משחר ילדותו נודע רבנו כמתמיד עצום, כפי שרבו מעיד על עצמו בספרו 'צואה מחיים' ומעיד אני עלי שמים וארץ, כי מיום דעתי עד יום היותי בן עשרים שנה, הייתי שוקד על לימודי ביום והלילה, בלתי משום ביטול כלל, כי לא הייתי מתעסק בשום מענייני העולם הזה. רבנו למד בישיבת 'בית יעקב רבי' שהוקמה על ידי הנגיד הרב יעקב רבי, ראש הישיבה באותה עת היה רבי יצחק גאטניו, כמו כן למד רבנו מפי סבו מצד אימו רבי רפאל יוסף חזן עד שעלה לירושלים לשמש בה כראש"צ.

בהיותו בן תשע עשרה התחתן רבנו, ובשנת התקצ"ח נפטרה אשתו לאחר שלוש שנים שנות נישואין, רבנו מספיד את אשתו וכותב הרבה בשבחה בהקדמה לספריו. כעבור שלש שנים נשא רבנו לאשה את מרת וידא נעמה בת רבי אברהם בן עזרא מרבני איזמיר, ובשנת ה'תרכ"א נפטרה אף אשתו השניה.

בשנת ה'תקע"ג בהיותו בן עשרים וחמש קבל רבנו מסבו את הסמכתו להחכם השלם. באותה שנה נפטר סבו מצד אביו רבי חיים פלאגי על שמו היה קרוי.

שנה לאחר מכן שנת ה'תקע"ד נפטרה אמו מרת קאלי קאדין, רבנו מספיד בספריו כמה וכמה פעמיים. כל עוד אביו היה חי לא הסכים רבנו להתהדר בשום

נכתב ע"י הרה"ג רבי משה והב שליט"א

רב מחלבות שטראוס - ישראל ומנהל מחלקת הכשרות והמוזון נהריה

תפקיד ציבורי, רק בשנת התקפ"ח בהיותו בן ארבעים שנה נפטר אביו, או אז הסכים רבנו לשמש כדיין וכראש ישיבת בית יעקב רבי. בשנת ה'תקצ"ז מונה רבנו להיות אב"ד איזמיר בית הדין שמנה ארבעים וחמישה דיינים. בשנת ה'תרט"ז מונה רבנו לחכם באשי אשר מונה מטעם השלטונות ומאושר ע"י הסולטן עבד אלמג'יד הראשון באישור ממלכתו, בכך הפך רבנו להיות למנהיג ומושל על האיזור כולו.

רבנו נודע כאוהב שלום ורודף שלום, הרבה לעזור לעניי עירו, רבנו בא בדברים עם הברון רוטשילד והשר משה מונטיפיורי שיבואו לעזרתו בהקמת בית חולים יהודי, רבנו הקים ועדות חינוך, מוסדות חינוך, תיקון תקנות רבות ביניהם 'חינוך חובה' על פיו חל איסור להוציא ילד מתלמוד תורה טרם ידע את סדר התפילות ושאר לימודיו לשיעור רצונם של המפקחים וכו'.

פטירתו: רבנו חלה ונחלש מאד, אף על פי כן המשיך רבנו בסדריו כרגיל, אבל על פניו ניכרה חולשתו הרבה, רבנו ביקש שיתפללו עבורו, ובשבת ביקש מראשי הקהל להקריא את צוואתו לפני הציבור, ביום ראשון שנת ה'תרכ"ח קרא רבנו למניין אברכים תלמידי חכמים וערך מסירת מודעה על פי רבי שלום שרעבי, לאחר מכן עשה התרת קללות, בלילה האחרון לחייו עוד הספיק רבנו לערוך תיקון חצות בבכי על גלות השכינה, למחרת ביום שני בחצות היום, שכב רבנו במיטתו שהחיוך לא מש מעל פניו ביקש שיביאו לפניו כוס מים ברך בפעם האחרונה לחייו "שהכל נהיה בדברו" ויצאה נשמתו בטהרה. רבנו נקבר בבית הקברות היהודי בעיר איזמיר שבטורקיה.

העלון להצלחתם של: מרים שרה בת הניה גיטל - זרע בר קיימא, משפ' דניאל ונעמן - ברכה והצלחה, דוד יאיר בן אילנה - כל הישועות, דניאל בן מרים - אהבת תורה, חנה בת אל בן מוניק - הצלחה בלימודים, משפחת אוהיון - הצלחה כללית.

מאור ישראל

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
בפינתו הקבועה ברדיו קול חי בתוכניתו של הרב בן לולו
כל יום ה' בשיעה 13:30

להלכה: יהיה פטור מלשלם אך ממידת חסידות שישלם לו חצי משווי הדבר ויעשו פשרה בנייהם.

שאלה: ילדים ששחקו בכדור ברשות הרבים ואחד מהילדים זרק את הכדור ופגע במכונית ושבר לה את המראה, האם בעל הרכב יכול לחייב את אבא של אותו הילד לשלם את הנוזק?

תשובה: לכאורה היה נראה לומר שאביו של אותו הילד יהיה חייב מחמת דברי הגמ' בב"ק דף כ"ו שאומרת אדם מועד לעולם, ועוד שבעל הרכב החנה את הרכב שלו במקום המיועד לזה. אבל יש לדחות את האמור משום דברי המשנה בב"ק פ"ז. שאומרת "קטן שגנב או הזיק פטור מלשלם. שאין בו דעת, ואפילו לאחר שהגדיל אינו צריך לשלם את מה שהזיק בקטנותו", וכן פסקו הר"ף שם והרמב"ם בהל' גנבה פר' א' הל' ח', וכן השו"ע (בהו"מ ס' שמי"ט סעי' ג') ולכן היה לנדון דיין שיחיה אביו של הקטן פטור מדין קטן שהזיק.

להלכה: יהיה פטור מלשלם מדין קטן שהזיק.

ניתן לשמוע כל יום 3 דקות של הצלחה יומית *5293 שולחה 5

שאלה: אדם שקנה מוצר מסוים מהחנות, ואינו זוכר אם הוא שילם בעבורו וגם בעל החנות אינו זוכר, האם הקונה יהיה חייב לשלם מספק?

תשובה: לכאורה היה נראה לומר שבודאי שיהיה חייב לשלם שהרי יש פה חשש איסור גזל דאורייתא.

אבל להלכה י"ל שיהיה פטור מלשלם משום דברי הגמ' בשבועות דף מ: שאומרת "חזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו עליו", משמע שאין אדם יכול לתבוע את חברו ממון אלא אם כן יודע בוודאות שחייב לו את אותו הממון. א"כ כשהמלווה מסופק אם החזיר לו הלווה את החוב לא יכול לתבוע את הלווה לשלם לו. וממילא אין חייב הלווה לשלם לו מספק שמה עדיין לא שילם לו.

והטעם לכך הוא מכיוון שהמוציא מחברו עליו הראיה, וכשמוספק המלווה לא יכול להביא שום ראיה כדי להוציא מהלווה את הכסף. וכן פסקו הרמב"ם הטור, והשו"ע בהו"מ ס' ע"ה סעי' ז' אין אדם יכול לתבוע את חברו מספק. ובנד"ד שגם המלווה וגם הלווה מסופקים בדבר מעיקר הדין פטור הלווה מלשלם שאין מוציאים ממון מספק.

הרב אברהם דניאל שליט"א
רב במקדק הליכות "בית מרח"

אקטואליה בהלכה

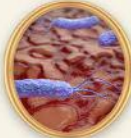
שהוא לא רוצה למכור ואני מפציר בו, והמשיך מרן השו"ע (שם) כל המתאוה בביתו או אשתו וכליו של חברו וכל כיוצא בזה. כיון שחשב בליבו איך יקנה דבר זה אבל על איסור תורה לא תתאוה ואין תאוה אלא בלב ע"כ. יוצא מכאן שיש איסור אפילו לרצות חפץ של חברו כי ברגע שרוצה עובר על איסור לא תתאוה. וזה סותר את ההלכה הקודמת. אלא שיש לומר שכל איסור לא תתאוה הוא לאחר שאדם יודע שחברו לא מעוניין למכור את החפץ וחשב בליבו איך יוכל לשכנעו שימכור לו. ובזה עובר על איסור לא תתאוה.

להלכה: אם אדם רואה אצל חברו חפץ ורוצה לקנותו ממנו מותר לו לשאול אותו פעם אחת אם הוא מוכר אותו וכל זה בסתם שאינו יודע אם הוא רוצה למכור או לא. אבל אם יודע שאינו רוצה למכור עצם העניין שחשב איך יקנה ממנו עובר על איסור לא תתאוה ואם היה הסדר עמו שימכור לו עובר על איסור לא תחמוד. ולכן מותר להחמיא לחברו על חפץ או בגד שרואה עליו וכדו' ואפילו מותר לשאול היכן קנה וכמה עלה לו. והאם מוכר אותו. וכל הנ"ל נכתב לאחר חקירה עמוקה בעניין ובהוראת הרה"ג רבי בנימין חותה שליט"א מחבר ספר "כי בא שבת" ועוד.

שאלה: שמעתי שיש איסור לאדם לשאול את חברו על איזה בגד או איזה חפץ מהיכן קנה אותו. והאם הוא מוכר אותו. וכל זה משום איסור לא תחמוד. האם זה נכון ומהם האופנים המותרים לכך?

תשובה: שאלה זו מאוד מצויה בכל בתי ישראל ויש בזה לא מעט פרטים שכן לא מעט אנשים יכולים לעבור על איסור דאורייתא של לא תחמוד בלי ידיעה ולכן נאריך בזה מעט. נאמר בתורה (שמות פרק כ' פס' יד) "לא תחמוד בית רעך לא תחמוד אשת רעך ועבדו ואמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך" ונאמר עוד בתורה (דברים פרק ה' פס' יח) "לא תחמוד אשת רעך ולא תתאוה בית רעך שדהו ועבדו וחמורו וכל אשר לרעך". וכאן נלמד שני איסורים שיש בעניין זה, האחד לא תחמוד והשני לא תתאוה. וההבדל ביניהם כתב מרן השולחן ערוך (הוש"מ ס' שני"ט סעיפים י, יא, יב) כל החמוד את חברו או עמיתו או ביתו או כליו של חברו או כליו שלו או כל דבר שאפשר שיקנה ממנו והכביד עליו רעיו והפציר בו עד שלקחו ממנו הרי זה עובר בלא תחמוד ע"כ. יוצא מכאן שאדם שראה חפץ או קרקע אצל חברו והפציר בחברו שימכור לו עובר בזה משום לא תחמוד מן התורה. אבל אין איסור לשאול אם הוא מוכר כי כל עוד שאני לא יודע מותר לשאול וכל האיסור הוא שאני יודע

פינת בריאות
אתם שואלים והמומחים עונים במייל:
betmaran1234@gmail.com

חיידק ההילקובקטר

חיידק ההילקובקטר

הילקובקטר פילורי אכן גורם לכיבים? כמעט אצל כל האנשים שיש להם כיב בתריסריון (כ-90%) מוצאים את החיידק וכן אצל 60% מהאנשים שיש להם כיב קיבה. עד לגילוי החיידק והקשר שלו לכיב קיבה ולכיב תריסריון היו הישגיות של הכיב לאחר הטיפול מאוד שכיחות.

לאחר שהובן כי יש להכחיד את החיידק, מספר ההישגיות פחת להפליא, שכן כיום חלק בלתי נפרד מהטיפול בכיב קיבה כולל הכחדה של החיידק. החיידק לא רק גורם לכיב באופן ישיר, אלא גם מחיש את התהליך באמצעות הגברת הרגישות של הקיבה לחומציות ולאנזימים שהיא עצמה מייצרת (כמו בפסוק).

איך אפשר לדעת אם החיידק הזה מצוי אצלי בקיבה? הדרך הפשוטה ביותר היא באמצעות תבחין נשיפה. בתבחין משתמשים באיזוטופ רדיואקטיבי של פחמן או של אוריאיה. במבחן הזה נושף הנבחן על תבחין שמוודד את כמות דו תחמוצת הפחמן באוויר הננשף. מאחר שהחיידק מייצר דו תחמוצת הפחמן (אך את הגז הזה מייצר גם האדם הנושף), ניתן להסיק מהכמות הנפלגת אם החיידק מצוי בקיבה. הבדיקה פשוטה, אינה פולשנית ומהימנה ביותר.

מצאו אצלי את החיידק, מה עושים עכשיו? החיידק עמיד לטיפול בתרופות הרגילות להכחדת חיידקים, וכאשר משתמשים בתרופה מסוג אחד בלבד,

שיעור ההצלחה נמוך. כאשר משתמשים בשילוב של שלוש תרופות אנטיביוטיות, שיעורי ההצלחה הם גבוהים ועומדים על כ-90%. באופן עקרוני, הטיפול המקובל הוא שילוב של כמה סוגי אנטיביוטיקה ושל תכשיר נוגד חומצה. משך הטיפול הוא בין 10 ימים לשבועיים.

מהן התרופות המקובלות להכחדת החיידק? הטיפול הנפוץ ביותר - שנקרא "הטיפול המרובע" - כולל שילוב של נקסיום 40 מיליגרם פעמיים ביום, מוקסיפן 1 גרם פעמיים ביום, פרוטוציד 500 מיליגרם פעמיים ביום וקלסיד 500 מיליגרם פעמיים ביום במשך 10 ימים עד שבועיים.

מומלץ לעשות תבחין נשיפה כחודש לאחר סיום הטיפול כדי לוודא שהטיפול היה מוצלח ושהחיידק אכן הוכחד. אם הטיפול לא הצליח, ותבחין הנשיפה חיובי, קיימות אפשרויות לשילובים אחרים של תרופות.

האם יש דיאטה כלשהי שיכולה לסייע לנשאים של הילקובקטר פילורי? אין דיאטה כזאת. עם זאת, יש תוספי תזונה, כמו שמן אורגנו, שיכולים להפחית במידת מה את עומס ההילקובקטר פילורי בקיבה ובכך להביא להקלה בתסמינים.

אולם תוספי התזונה האלה אינם מסוגלים להכחיד לחלוטין את החיידקים האלה בקיבה. הכחדה כזאת ניתן להשיג רק באמצעות אנטיביוטיקה.

העלון להצלחתם של: מיטל ברכה בת שרה- רפואה שלמה, אור בן חן- כל הישגות, אור בת טובה- זיווג הגון, אורה בת שמחה- הצלחה בכל, ינון בן ענת- הצלחה בתורה ויראת שמים, איריס בת בתיה- בריאות ואריכות ימים, אפיה בת צמאה- שמחה וכל הישגות.

לחיות עם האמונה

הרב הגאון רבי יעקב לוגאסי שליט"א
רב מדרשות "בית מרן" ומחבר סדרת הספרים "נר לרגלי" ועוד...

שידוך בחסד עליון

מסופר על בוגרת סמינר שהייתה גומלת חסדים לבני משפחתה ולאחרים, אך לא מצאה עבודה ולא שידוך. מדי פעם הגישה קורות חיים להתקבל לראיון להוראה, אבל תמיד נדחתה. פעם קבעו לה ראיון במקום הוראה שהתאים לה. היא חשבה: יש לי חברה טובה שנושאה לאברך ויש להם ילדים. היא גרה בשכירות ומחפשת כמוני עבודה בהוראה. איך אקח את העבודה, כאשר נראה שזה יותר מתאים לה?! מאידך, שידוך אין לי, לפחות שתהיה לי עבודה... לבסוף החליטה: אלך מחר לראיון ואומר למנהלת, שאני ממליצה גם על חברתי הנשואה. למחרת בבוקר התייצבה לראיון. המנהלת התרשמה ממנה מאוד לטובה, והיה ניכר שתשובתה תהיה חיובית. למרות זאת הבחורה התעללה על עצמה ואמרה למנהלת: "בכל מקרה, יש לי חברה טובה שנושאה לאברך, ולדעתי גם היא מתאימה להוראה אצלכם".

המנהלת תמכה על התנהגותה המשוונה של הבחורה, אבל בגלל חובת הבדיקה, היא התקשרה גם לחברה הנשואה של הבחורה, ולאחר שראיינה גם אותה, החליטה משיקוליה לקבל לעבודה דווקא אותה.

החברה הנשואה התקשרה לחברתה הרווקה, ובישרה לה: "מגיע לי מזל טוב. התקבלתי לעבודה בבית ספר כמורה".

החברה הרווקה לא סיפרה לה שהיא יזמה זאת, ובצניעות איחלה לה מזל טוב. אמנם הייתה לה צביטה בלב, אבל היא אמרה לעצמה: לא מתחרטים על דבר טוב שעושים! חברתי הטובה זכתה לעבוד, וזה בוודאי טוב. וכך המשיכה אותה רווקה לחיות ללא עבודה ושידוך...

לאחר תקופת מה הציעו לבחורה לפתע שידוך מצוין - בחור טוב, עליו בלימוד, מושלם בראה ובמידות, ממשפחה מאוד מכובדת. הפגישות נערכו בזריזות והוחלט על חתונה. שני הצדדים הגיעו לווארט. לפתע קמה אם הבחור ואמרה: "אתם רואים שיש פה, ברוך השם, שידוך משמיים. בואו ואגלה לכם מי היה השדכן!". שתיקה השתררה בין הנוכחים.

"אני יזמתי את השידוך!", הכריזה האם.

כולם נדהמו. אף אחד לא ידע על קשר ביניהן. אם הבחור הסבירה: "כלתי המיועדת באה פעם לראיון עבודה אצלי כמנהלת בית הוראה. למרות שהבינה שאני מאוד מרוצה ממנה, בסוף הריאיון הציעה לי לתדהמתי גם את חברתה הנשואה, ואמרה שהיא מועמדת לא פחות טובה ממנה. משיקולי העדפתי את החברה הנשואה, אבל מאוד התפעלתי מהבחורה שעשתה וזיזורה שאין לשער! אמרתי בלבי שאני רוצה שהיא תהיה כלתי!".

אותה בחורה התחנתה עם בנה של מנהלת הבית ספר ומונתה לסגניתה!

בן עוזאי אומר "בשמך יקראוך, ובמקומך יושבוך, ומשלך יתנו לך". אל תדאג למעמדך, ואדרבה ותזלזל, אפילו תעביר תפקידים לחברך, ולא תפסיד מאומה, כי אם משמיים החליטו להושיבך במקומך - יושבו אותך. אם משמיים ירצו שתישאר על מקומך, אף אחד לא יזיך, ואם משמיים ירצו שתפנה את מקומך, גם אם תחניף ותפעיל קשרים, תזוז ממקומך בעל כורחך. רק הקב"ה קובע היכן יישב האדם ויוציא לפועל את ייעודו בחיים.

**לרכישת דיסקים 5 דקות חי באמונה של כבוד הרב לוגאסי שליט"א
(כ-150 שיעורים בדיסק) חייג 5290***

חינוך הילדים

הרה"ג רבי אבנר קוואס שליט"א
מרצה בשלום בית וחינוך ילדים

יסודות לבניית החינוך

מהם היסודות שעליהם בונים את החינוך?
דוד המלך אמר בתהילים: "פְּחָצִים בְּיַד גְּבוּר כִּן בְּנֵי הַעֲוִיִּים". ובכך המשיל את חינוך הילדים ליריית חץ.

ביריית חץ ישנם שלושה שלבים: א. מתחית מיתר. ב. כיוון. ג. שחרור. לפני שנתייחס לשלבים אחד לאחד, נתבונן בתחילת הפסוק: "פְּחָצִים בְּיַד גְּבוּר". הדגשנו את המילה 'בְּיַד' כדי לומר שכל זמן שהחץ בְּיַד של היורה, יש עליו שליטה. מהרגע שהחץ נורה, אין עליו שליטה. אפשר לצעוק לו - לך ימינה, לך שמאלה, עצור! ספק שמע ספק לא שמע. ואם שמע מי אמר שהוא יבצע? עלינו לדעת שכל זמן שהילד נמצא בגילאים שיש לנו שליטה עליו, אפשר לכוון אותו למטרה.

הגילאים שעליהם ניתן לומר שהילד עדיין בשליטה הם מגיל שנה עד גיל 11-12 מקסימום. מכאן ואילך מתחיל גיל ההתבגרות.

בדורנו נכנסו וחדרו אלינו השקפות של מתיינות, חופש, שחרור, ופתיחות בצורה

מוגזמת. מתנססות מודעות 'תנו לחיות לחיות', 'העולם שייך לצעירים', וכדומה. צריך לדעת שכמו שישנם חיידיקים פיזיים שניתן לראותם במיקרוסקופ, ישנם חיידיקים מטאפיזיים שלא ניתן לראותם.

מהם החיידיקים המטאפיזיים? רחוב, אווירה, חברה וסלנג. אלמנטים אלה משפיעים עלינו מבלי שנרגיש. אווירת החופש הזאת חדרה גם לביתנו.

לדוגמא: כשהאבא העיר לבנו, מייד קמה האמא ואמרה: *מָאוּ חוּפּוּל, בּוֹא צוֹר יֵלֵךְ, מֵאֵצֶל אִמִּי...*

אמא הענישה את בתה ומיד קם האבא ואמר לה: *מֵיֵן אֵלֶּי אֶבְרָהֵם אֵבֶר, מֵאֵצֶי אִמִּי...*

צריכים לדעת, כשאבא או אמא אומרים - "הוא עוד ילד" אז באותו רגע כתוב להם על המצח: אין לי תאריך להתחלת החינוך. מבחינה פסיכולוגית, במשפט זה ההורים דוחים את התחלת החינוך ומעדיפים לא להתמודד עם הילד. וכאשר הם מתעוררים, זה כבר מאוחר.

ברוב עם הדרת מלך

מניינים לאנשים הנמצאים בבידוד, חולי קורונה ורמת סיכון גבוהה
אשר לא יכולים להשתתף במניין

ניתן להצטרף בשעות הבאות:

תפילת שחרית: נץ החמה, 7:10, 7:15, 7:40, 8:10, 8:30 בבוקר

תפילת מנחה: 13:10, 13:15, 19:20, 10 דקות לפני השקיעה

מנחה וערבית: בפלג, 20 דקות לפני השקיעה. ערבית נוספת בשעה: 20:20, 21:30

לשמיעת התפילות חייגו ל-5293* שלוחה 16

העלון להצלחתם של: יסף בן עפיה- בריאות ואריכות ימים, מלאכי בן קרן- רפואה שלמה, ניסים בן רחל-זרע בר קיימא, סיגלית בת בתיה- זיווג הגון, ציפורה בת מוזל-רפואה שלמה, רפאל בן שרה- בריאות איתנה, שלמה בן טורקיה- אריכות ימים, שמעון בן טובה- זיווג הגון.

מזכה הרבים הרב הגאון רבי יגאל כהן שליט"א
וגם בשלוחה מיוחדת *5293 שלוחה 8 < 13 בחיזוק יומי ושעורים מלאים

בחסדך בטחתי

באמונה שלימה שכל הכתיבה הוא למאור, כי אין אור בא אלא מתוך חושך, ורק על ידי החושך זוכים לאור גדול, לגאולה האמתית. אז הבנתי, כי יכול להיות שעל כל כאב בברך, הקב"ה הוסיף לי עוד תלמיד בכלל.

כואב - עוד אברך ב"ביע אומר", עוד יהודי לומד תורה, עוד יהודי חזר בתשובה. ראה הקב"ה שאין מקום בברך שמאל, העביר את זה לברך ימין. נכון, קצת כואבת לי הברך, אבל אני אומר תודה רבה לקב"ה, והקב"ה שולח לי מתנות, עוד אברך בביע אומר, עוד זיכוי הרבים.

כי "אין דבר רע יורד מן השמיים" (בראשית רבה פרשה נא סי' ג). "מפי עילון לא תצא הקעות והטוב" (איכה ג, לה). הרע הוא כסא והכנה לטוב. ואז מה קורה? כשאני שם לב שכבר לא כואבת לי הברך, אני אומר: "מה קרה?" פתאום האדם הופך את הכאב שלו למקור של שמחה, כי הוא יודע שהברך הזאת שכואבת לו זה על ידי בורא עולם. וזה לטובתו.

כי לפני האור הגדול, לפני אין סוף של אור האלוקות, של חסד ורחמים אין סופיים, רוצה בורא עולם לתת לך חושך, לפני האור יש קצת חושך, אל תפחדו מהחושך, החושך עובר, בסוף מגיע האור הגדול.

בן מלך יקר ואהוב - התחזק ברוחך, קום לעבוד את ה' בשמחה, כי ה' הולך לפניך. וזכור! שכל ירידה היא לצורך עליה. בת מלך יקרה - התחזקי ברוחך, קומי לעבוד את ה' בשמחה, כי ה' הולך לפניך. וזכרי! שכל ירידה היא לצורך עליה. (מתוך הספר יגל ליבי- הרב יגאל כהן שליט"א)

אור או חושך?

לפני עשרים וחמש שנה עברתי תאונת דרכים. התרסקה לי ברך שמאל. זה כאב לי מאד. מאז התרגלתי לדדות על רגל ימין. עד שבשעה טובה ומוצלחת, ובסימן טוב ובמזל טוב, התחילה לכאוב לי גם הברך הימנית. כשהייתי עולה במדרגות, הייתי מדדה על רגל ימין לעזור לרגל שמאל. ואז פתאום אני נזכר שגם ברך ימין כואבת, אין לי על מה לדדות. שתי הרגליים כואבות.

תמיד החשבתי את הכאבים שלי בברך ככפרת עוונות. כנראה עשיתי כמה עבירות, אז הקב"ה הביא לי כאבים בברך לכפר על העוונות.

עד שראיתי את דברי רבי משה חיים לוצאטו, הרמח"ל, בספר פתחי חכמה קל"ח (ע' בפתח ב ובפתח ל): "ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אַחַד" (בראשית א, ה), הקב"ה ברא את העולם שלפני האור של הבוקר, לפני הזריחה הגדולה - יש חושך, לילה.

היום מתחיל רק כשיש חושך לפניו. כי כך גזרה חוכמתו העליונה של הבורא יתברך, שלפני שיקבל האדם את האור הגדול - יש לו לעמוד בחושך, לראות אם גם כשהכל חשון בעיניו של האדם הוא משבח ומודה לה' יתברך או ח"ו מפקפק אחריו.

לפני שבורא עולם נותן לך משהו טוב, הוא נותן לך משהו קצת פחות טוב, הוא נותן לך מבחן לראות אם מגיע לך טוב. קודם האור יבוא החושך. וכתוב (שמות כו, כ): "ויקחו אליך שָׁמֶן זית זך פְּתִית לְמָאֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד" פירוש, שיאמין

סגולה גדולה מאוד

מבעל החפץ חיים זיע"א

לעס צרה ומצוקה רח"ל
לומר לאחר הספילה
פרק כ' בתהילים ג' פעמים
והוא בדוק ומנוסה לישועות גדולות

מדברי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א
סגולה זו אמרתי פעמים רבות
לאנשים שהיו בצרה,
והם דיווחו שהסגולה פעלה באופן מידי.

מדברי מרן הגאון רבי אליעזר מן שך זצוק"ל:
סגולה זו לחש באוזני מרן החפץ חיים זיע"א
ולפיה כאשר תוקפת את האדם צרה ומצוקה רח"ל,
שיאמר ג' פעמים את פרק כ' בתהילים,
'למנצח מזמור לדוד, יענך ה' ביום צרה' וגו'
ואני ניסתי סגולה זו פעמים רבות, "והיא סגולה בדוקה".

"וא-ל כביר ישמע תפילותינו ולא ישמע עוד שוד ושבר בגבולנו"

בְּקוּ הַלִּיכּוֹת בֵּית מֶרֶן
*5293

תפילת שחרית וסגולת ברכת הכהנים

מהכהן הגדול מרן חכם שלום כהן שליט"א

כל יום בשידור חי בשעה 8:05 בשלוחה *17 | קדיש הודו - 7:30 | ישתבח - 7:40

העלון להצלחתם של: שמעון בן חיה רעלא-זיווג הגון, הראל בן קרין- בריאות, לבנה בת מרים- בריאות ופרנסה, נתן בן יונה- זיווג הגון, שחף חיים בן לבנה- הצלחה ורפואה, שיראז בת לבנה- זיווג הגון, דליה בת מויל טוב- רפואה שלמה, יוסף נועם בן מאיה- בריאות הגוף, דניאל בן קרין- זרע בר קיימא, דניאל בן גאולה- בשורות טובות.